# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 21ης Ιανουαρίου 1999 *

Στην υπόθεση C-73/97 P,

**Γαλλική Δημοκρατία,** εκπροσωπούμενη αρχικά από την Catherine de Salins, υποδιευθύντρια στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και στη συνέχεια από την Kareen Rispal-Bellanger, υποδιευθύντρια στην ίδια διεύθυνση, και τον Frédéric Pascal, attaché d'administration στην ίδια διεύθυνση, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 8 B, boulevard Joseph II,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 11 Δεκεμβρίου 1996 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-70/94, Comafrica και Dole Fresh Fruit Europe κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-1741), και με την οποία ζητείται η μερική αναίρεση της αποφάσεως αυτής, στο μέτρο που απορρίπτει την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή,

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι

η **Comafrica SpA,** εταιρία ιταλικού δικαίου, εγκατεστημένη στη Γένοβα (Ιταλία),

και η **Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co.,** εταιρία γερμανικού δικαίου, εγκατεστημένη στο Αμβούργο (Γερμανία),

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκπροσωπούμενες από τον Bernard O'Connor, solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Arsène Kronshagen, 22, rue Marie-Adelaïde,

προσφεύγουσες στην ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκη,

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τον Xavier Lewis, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής στην ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκη,

και το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας,**

παρεμβαίνον στην ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκη,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. J. G. Kapteyn (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini, J. L. Murray, H. Ragnemalm και K. M. Ιωάννου, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 25ης Ιουνίου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Φεβρουαρίου 1997, η Γαλλική Δημοκρατία άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 11ης Δεκεμβρίου 1996 στην υπόθεση T-70/94, Comafrica και Dole Fresh Fruit Europe κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-1741, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε η ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής.

2 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο απέρριψε ως αβάσιμη την προσφυγή ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 3190/93 της Επιτροπής, της 19ης Νοεμβρίου 1993, περί ορισμού του ομοιόμορφου συντελεστή μειώσεως για τον καθορισμό της ποσότητας μπανανών που πρέπει να κατανέμεται σε κάθε επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσοστώσεως για το έτος 1994 (ΕΕ L 285, σ. 28), καθώς και το αίτημα αποζημιώσεως των Comafrica SpA και Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. (στο εξής: Comafrica και Dole).

3 Το ιστορικό της διαφοράς και η επίδικη κοινοτική νομοθεσία εκτίθενται στις σκέψεις 1 έως 21 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

### Η προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου

4 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Φεβρουαρίου 1994, οι Comafrica και Dole άσκησαν προσφυγή και ζήτησαν, αφενός, δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, την ακύρωση του άρθρου 1 του κανονισμού 3190/93 και, αφετέρου, δυνάμει του άρθρου 215, δεύτερο εδάφιο, της ίδιας Συνθήκης, την αποκατάσταση της ζημίας που θεωρούν ότι υπέστησαν εξ αιτίας των φερομένων ως παρανόμων αποφάσεων της Επιτροπής που περιέχονται στα άρθρα 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2920/93 της Επιτροπής, της 22ας Οκτωβρίου 1993, περί ορισμού του ομοιό-

μορφου συντελεστή μειώσεως για τον καθορισμό της ποσότητας μπανανών που πρέπει να κατανέμεται σε κάθε επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσοστώσεως για το δεύτερο εξάμηνο 1993 (ΕΕ L 264, σ. 40), και 1 του κανονισμού 3190/93.

5 Στις 29 Απριλίου 1994, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου κατά της προσφυγής αυτής στο μέτρο που αυτή είχε ως αίτημα την ακύρωση του άρθρου 1 του κανονισμού 3190/93. Το Πρωτοδικείο, με διάταξη της 2ας Μαΐου 1995, αποφάσισε να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου μαζί με την ουσία της υποθέσεως.

6 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε ως εξής:

«38 Το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης παρέχει στους ιδιώτες το δικαίωμα να προσβάλλουν κάθε απόφαση η οποία, αν και εκδόθηκε υπό τη μορφή κανονισμού, τους αφορά άμεσα και ατομικά. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, σκοπός της διατάξεως αυτής είναι ιδίως να αποφευχθεί η δυνατότητα των κοινοτικών οργάνων να αποκλείουν, με την απλή επιλογή του τύπου του κανονισμού, την προσφυγή ιδιώτη κατά αποφάσεως που τον αφορά άμεσα και ατομικά. Επομένως, είναι σαφές ότι μόνον η επιλογή του τύπου δεν μπορεί να μεταβάλει τη νομοθετική φύση της πράξεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 1980, 789/79 και 790/79, Calpak και Società Emiliana Lavorazione Frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 311, σκέψη 7, και τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 1993, Τ-476/93, FRSEA και FNSEA κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-1187, σκέψη 19).

39 Το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έχουν κρίνει επίσης ότι, για να μπορεί να θεωρηθεί ότι η πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση αφορά ατομικά τους επιχειρηματίες, πρέπει η έννομη κατάστασή τους να θίγεται λόγω πραγματικής καταστάσεως που τους διακρίνει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο εκείνου ενός αποδέκτη (βλ., για παράδειγμα, την απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Μαΐου 1993, C-131/92, Arnaud κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-2573).

40 Εξάλλου, στο πλαίσιο της διαχειρίσεως μιας δασμολογικής ποσοστώσεως που αφορούσε τα βόεια κρέατα, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο κανονισμός της Επιτροπής, ο οποίος καθόρισε τις προϋποθέσεις βάσει των οποίων οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών έπρεπε να ικανοποιούν τις αιτήσεις προς έκδοση των πιστοποιητικών εισαγωγής, αφορούσε ατομικά τους επιχειρηματίες οι οποίοι, κατά την έκδοση του κανονισμού, είχαν ζητήσει ήδη τέτοια πιστοποιητικά (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Weddel κατά Επιτροπής, σκέψεις 19 έως 23). Προκειμένου να κρίνει αν ο κανονισμός αφορούσε ατομικά τους επιχειρηματίες, το Δικαστήριο έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η Επιτροπή, καθορίζοντας τον βαθμό κατά τον οποίο οι εν λόγω αιτήσεις μπορούσαν να ικανοποιηθούν, βάσει της συνολικής ποσότητας για την οποία είχαν υποβληθεί αιτήσεις, και αφού καμιά νέα αίτηση δεν μπορούσε να προστεθεί σ' αυτές, είχε αποφασίσει στην πραγματικότητα για τη συνέχεια που έπρεπε να δοθεί σε κάθε κατατεθείσα αίτηση. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο εν λόγω κανονισμός έπρεπε να αναλυθεί ως δέσμη ατομικών αποφάσεων και όχι ως μέτρο γενικής ισχύος κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης.

41 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, στην προκειμένη περίπτωση, ο κανονισμός 3190/93 έχει εφαρμογή μόνο στην περίπτωση των επιχειρηματιών οι οποίοι είχαν ζητήσει και λάβει τις ποσότητες αναφοράς για τις εισαγωγές μπανανών της κατηγορίας Α ή της κατηγορίας Β για το έτος 1994. Ο κανονισμός πληροφορεί κάθε ενδιαφερόμενο επιχειρηματία ότι η ποσότητα μπανανών που αυτός δικαιούται να εισαγάγει στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσοστώσεως για το έτος 1994 μπορεί να προσδιοριστεί με την εφαρμογή ενός ομοιόμορφου συντελεστή μειώσεως στην ποσότητα αναφοράς του επιχειρηματία. Εφόσον ο μόνος νομοθετικός στόχος του κανονισμού 3190/93 είναι ο καθορισμός και η δημοσίευση του εν λόγω συντελεστή μειώσεως, ο κανονισμός έχει ως άμεσο και απευθείας αποτελέσμα ότι παρέχει τη δυνατότητα σε κάθε επιχειρηματία να προσδιορίσει την οριστική ποσότητα που θα του χορηγηθεί ατομικά, εφαρμόζοντας τον συντελεστή μειώσεως στην ποσότητα αναφοράς που του έχει ήδη απονεμηθεί. Ο κανονισμός 3190/93 πρέπει, δηλαδή, να αναλυθεί ως μια δέσμη ατομικών αποφάσεων που απευθύνονται σε κάθε επιχειρηματία, πληροφορώντας τον, στην πραγματικότητα, για τις συγκεκριμένες ποσότητες που θα δικαιούται να εισαγάγει το 1994.

42 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί επίσης ότι η Επιτροπή δεν αντέκρουσε τον ισχυρισμό των προσφευγουσών ότι ο κανονισμός 3190/93 τις αφορά και άμεσα διότι δεν αφήνει στα κράτη μέλη κανένα περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά την έκδοση των πιστοποιητικών εισαγωγής.

43 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, τα ακυρωτικά αιτήματα που στρέφονται κατά του κανονισμού 3190/93 πρέπει να κριθούν παραδεκτά.»

## Η αίτηση αναιρέσεως

7 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει μερικώς την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, καθόσον το Πρωτοδικείο απέρριψε την ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής.

8 Οι Comafrica και Dole ζητούν από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·

— να καταδικάσει τη Γαλλική Κυβέρνηση και την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

9 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει μερικώς την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, καθόσον με αυτή απορρίφθηκε η ένσταση απαραδέκτου που η ίδια είχε προβάλει·

— να καταδικάσει τις Comafrica και Dole στα δικαστικά έξοδα.

10 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο αγνόησε τη γενική ισχύ και τον νομοθετικό χαρακτήρα του κανονισμού 3190/93, ο οποίος παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι του συνόλου των επιχειρηματιών των κατηγοριών Α και Β, και ότι οι Comafrica και Dole

δεν απέδειξαν ότι υφίστατο ιδιαίτερη πραγματική κατάσταση η οποία μπορούσε να τις εξειδικεύσει σε σχέση προς κάθε άλλον επιχειρηματία που εμπορεύεται μπανάνες εμπίπτουσες στη δασμολογική ποσόστωση.

11 Η Επιτροπή, η οποία υποστηρίζει την αίτηση αναιρέσεως της Γαλλικής Κυβερνήσεως, αναφέρει καταρχάς ότι μοναδικός σκοπός του κανονισμού 3190/93 είναι να καταστεί το άθροισμα των ποσοτήτων αναφοράς που χορηγούνται στους επιχειρηματίες των κατηγοριών Α και/ή Β σύμφωνο προς τον όγκο της διαθέσιμης ποσοστώσεως μέσω του καθορισμού ενός συντελεστή μειώσεως, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η τυχόν ιδιαίτερη κατάσταση ενός συγκεκριμένου επιχειρηματία. Στη συνέχεια, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1442/93 της Επιτροπής, της 10ης Ιουνίου 1993, περί λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα (ΕΕ L 142, σ. 6), τα κράτη μέλη οφείλουν να γνωστοποιήσουν στους επιχειρηματίες τις ατομικές ποσοστώσεις αναφοράς τους αφού η Επιτροπή καθορίσει ενδεχομένως συντελεστή μειώσεως. Η Επιτροπή αναφέρει ότι μόνον όταν έχει γίνει αυτή η γνωστοποίηση μπορούν οι επιχειρηματίες να θεωρηθούν ότι έχουν δικαίωμα επί δεδομένης ποσότητας αναφοράς δυνάμενο να χαρακτηριστεί οριστικό. Τέλος, η Επιτροπή παρατηρεί ότι κακώς το Πρωτοδικείο στηρίχθηκε στην απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 1990, C-354/87, Weddel κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-3847), προκειμένου να αποφανθεί επί του παραδεκτού της προσφυγής που ασκήθηκε κατά του κανονισμού 3190/93.

12 Με την αιτιολογία ότι δεν συμφωνούσαν με τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα, ιδίως όσον αφορά τη διεξαγωγή της διαδικασίας χορηγήσεως των πιστοποιητικών κατά τον κανονισμό 1442/93, οι Comafrica και Dole, με έγγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Σεπτεμβρίου 1998, ζήτησαν από το Δικαστήριο είτε να διατάξει αποδείξεις δυνάμει του άρθρου 60 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο διεξήχθη η εν λόγω διαδικασία, είτε να διατάξει την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας δυνάμει του άρθρου 61 του Κανονισμού Διαδικασίας.

13 Το Δικαστήριο κρίνει απορριπτέο το αίτημα περί διεξαγωγής αποδείξεων. Πράγματι, το αίτημα αυτό υποβλήθηκε σε χρόνο κατά τον οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 59, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, η προφορική διαδικασία είχε περατωθεί. Όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1995, C-415/93, Bosman, Συλλογή 1995, σ. I-4921, σκέψη 53), το αίτημα αυτό μπορεί να γίνει δεκτό μόνον εφόσον

αφορά πραγματικά περιστατικά που θα μπορούσαν να ασκήσουν κρίσιμη επιρροή και τα οποία ο ενδιαφερόμενος δεν είχε μπορέσει να επικαλεστεί πριν από την περάτωση της προφορικής διαδικασίας.

14 Στην υπό κρίση περίπτωση, αρκεί η παρατήρηση ότι οι Comafrica και Dole μπορούσαν να υποβάλουν το αίτημά τους πριν από την περάτωση της προφορικής διαδικασίας. Οι εν λόγω εταιρίες αναφέρθηκαν στον τρόπο διεξαγωγής της διαδικασίας χορηγήσεως των πιστοποιητικών κατά τον κανονισμό 1442/93 με το υπόμνημα ανταπαντήσεως που κατέθεσαν δυνάμει του άρθρου 117 του Κανονισμού Διαδικασίας. Εξάλλου, με έγγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Οκτωβρίου 1998, δήλωσαν ότι η έγγραφη διαδικασία τούς είχε παράσχει την ευκαιρία να υποστηρίξουν πλήρως την άποψή τους και ότι δεν είχαν αντίρρηση να αποφανθεί το Δικαστήριο χωρίς προφορική διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 120 του Κανονισμού Διαδικασίας.

15 Το Δικαστήριο, σύμφωνα με το άρθρο 61 του Κανονισμού Διαδικασίας του, κρίνει ότι δεν απαιτείται εν προκειμένω επανάληψη της προφορικής διαδικασίας.

**Η εκτίμηση του Δικαστηρίου**

16 Στη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ο κανονισμός 3190/93, εφόσον έχει ως άμεσο και απευθείας αποτέλεσμα ότι παρέχει τη δυνατότητα σε κάθε επιχειρηματία να προσδιορίσει την οριστική ποσότητα που θα του χορηγηθεί ατομικά εφαρμόζοντας τον συντελεστή μειώσεως στην ποσότητα αναφοράς που του έχει ήδη απονεμηθεί, πρέπει να αναλυθεί ως δέσμη ατομικών αποφάσεων που απευθύνονται σε κάθε επιχειρηματία, πληροφορώντας τον, στην πραγματικότητα, για τις συγκεκριμένες ποσότητες που θα δικαιούται να εισαγάγει το 1994.

17 Συνεπώς, πρέπει να εξεταστεί αν ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι στους επιχειρηματίες είχε απονεμηθεί ποσότητα αναφοράς προτού εκδοθεί ο κανονισμός 3190/93 και ότι, ως εκ τούτου, μετά την έκδοση του κανονισμού αυτού κάθε

επιχειρηματίας ήταν σε θέση να καθορίσει την οριστική ποσότητα που θα δικαιούνταν να εισαγάγει το 1994 πολλαπλασιάζοντας την ποσότητα αναφοράς με τον συντελεστή μειώσεως.

18 Οι λεπτομερείς κανόνες εφαρμογής του τίτλου IV κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της μπανάνας (ΕΕ L 47, σ. 1), καθορίστηκαν με τον κανονισμό 1442/93.

19 Όσον αφορά τη χορήγηση των πιστοποιητικών εισαγωγής στις διάφορες κατηγορίες επιχειρηματιών, ο κανονισμός 1442/93 προβλέπει διαδικασία περιλαμβάνουσα διάφορες φάσεις.

20 Καταρχάς, οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1442/93, καταρτίζουν χωριστούς καταλόγους των επιχειρηματιών των κατηγοριών Α και Β και, για κάθε επιχειρηματία, καταγράφουν τις ποσότητες τις οποίες αυτός έχει διαθέσει προς εμπορία στη διάρκεια καθενός από τα τρία έτη πριν από το έτος που προηγείται του έτους για το οποίο έχει ανοίξει η δασμολογική ποσόστωση, υποδιαιρώντας τις ποσότητες αυτές ανάλογα με κάθε μία από τις οικονομικές δραστηριότητες που περιγράφονται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

21 Συναφώς, το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1442/93 προβλέπει ότι οι ενδιαφερόμενοι επιχειρηματίες ανακοινώνουν στις αρμόδιες αρχές, το αργότερο την 1η Απριλίου, για δε το 1994 το αργότερο την 1η Σεπτεμβρίου 1993, τον συνολικό όγκο των ποσοτήτων μπανανών που έχουν διατεθεί προς εμπορία κατά τη διάρκεια καθενός από τα έτη που αναφέρονται στην παράγραφο 1 της διατάξεως αυτής, υποδιαιρώντας τις με σαφήνεια ανάλογα με την καταγωγή των μπανανών και ανάλογα με κάθε μία από τις οικονομικές δραστηριότητες που περιγράφονται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

22 Στη συνέχεια, δυνάμει του άρθρου 5 του κανονισμού 1442/93, οι αρμόδιες αρχές καθορίζουν, το αργότερο την 1η Οκτωβρίου 1993 για το 1994 και το αργότερο

την 1η Ιουλίου για τα επόμενα έτη, για κάθε επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β που είναι εγγεγραμμένος στα μητρώα τους, τον μέσον όρο των ποσοτήτων που έχουν διατεθεί προς εμπορία κατά τη διάρκεια των τριών ετών πριν από το έτος που προηγείται του έτους για το οποίο έχει ανοίξει η ποσόστωση, υποδιαιρώντας τις ανάλογα με τη φύση των δραστηριοτήτων που ασκεί ο επιχειρηματίας σύμφωνα με το αρθρο 3, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού. Ο μέσος όρος αυτός καλείται «ποσότητα αναφοράς».

23 Από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1442/93 προκύπτει ότι η αρμόδια αρχή προσδιορίζει την ποσότητα αναφοράς εφαρμόζοντας στις ποσότητες που έχουν διατεθεί προς εμπορία συντελεστές σταθμίσεως ανάλογα με τις οικονομικές δραστηριότητες που περιγράφονται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

24 Όσον αφορά τον υπολογισμό των μεγεθών αυτών από τις αρμόδιες αρχές, το άρθρο 8 του κανονισμού 1442/93 προβλέπει ότι οι αρχές αυτές διενεργούν όλους τους ενδεδειγμένους ελέγχους για να επαληθεύσουν το βάσιμο των αιτήσεων και των δικαιολογητικών που υποβάλλονται από τους επιχειρηματίες σύμφωνα με το άρθρο 7 του εν λόγω κανονισμού. Προς τον σκοπό αυτό, οι αρμόδιες αρχές μπορούν, μεταξύ άλλων, να λάβουν υπόψη τις εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης και τις εκθέσεις που συντάσσονται από οικονομικούς ελεγκτές ή ορκωτούς λογιστές.

25 Τέλος, το άρθρο 5, παράγραφος 3, του κανονισμού 1442/93 προβλέπει ότι οι αρμόδιες αρχές γνωστοποιούν κάθε έτος στην Επιτροπή, το αργότερο στις 15 Ιουλίου, για δε το έτος 1994 στις 15 Οκτωβρίου 1993, το συνολικό ποσό των σταθμισμένων ποσοτήτων αναφοράς σύμφωνα με την παράγραφο 2 της διατάξεως αυτής, καθώς και τη συνολική ποσότητα των μπανανών που έχουν διατεθεί προς εμπορία για κάθε δραστηριότητα, όσον αφορά τους επιχειρηματίες που είναι εγγεγραμμένοι στα μητρώα τους.

26 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο κανονισμός 1442/93 δεν προβλέπει ότι οι αρμόδιες αρχές είναι υποχρεωμένες να πληροφορούν τους επιχειρηματίες για τις ποσότητες αναφοράς ή τις σταθμισμένες ποσότητες αναφοράς που οι ίδιες καθορίζουν.

27 Στην τελευταία φάση, η Επιτροπή, δυνάμει του άρθρου 6, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1442/93, καθορίζει, εφόσον παρίσταται ανάγκη, τον ομοιόμορφο συντελεστή μειώσεως για κάθε κατηγορία επιχειρηματιών, ο οποίος πρέπει να εφαρμόζεται στην ποσότητα αναφοράς κάθε επιχειρηματία προκειμένου να καθοριστεί η ποσότητα που θα πρέπει να του χορηγηθεί. Σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο της διατάξεως αυτής, τα κράτη μέλη προσδιορίζουν αυτή την ποσότητα για κάθε εγγεγραμμένο επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β και τη γνωστοποιούν σ' αυτόν το αργότερο την 1η Αυγούστου και, για το έτος 1994, το αργότερο την 1η Νοεμβρίου 1993.

28 Όσον αφορά τον συντελεστή μειώσεως που ορίστηκε με τον κανονισμό 3190/93, η Επιτροπή δήλωσε ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι ο συντελεστής αυτός εφαρμόστηκε σε ποσότητες αναφοράς οι οποίες είχαν διορθωθεί από τις υπηρεσίες της ή κατόπιν προτροπής των υπηρεσιών αυτών (σκέψη 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

29 Πράγματι, από την πέμπτη και την έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3190/93 προκύπτει ότι οι ανακοινώσεις στις οποίες προέβησαν τα κράτη μέλη κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 3, του κανονισμού 1442/93 κατέστησαν προφανές ότι είχαν υπάρξει περιπτώσεις διπλών μετρήσεων των ιδίων ποσοτήτων για την ίδια δραστηριότητα υπέρ διαφορετικών επιχειρηματιών σε πλείονα κράτη μέλη και ότι ο συντελεστής μειώσεως καθορίστηκε βάσει των ανακοινώσεων των κρατών μελών, μειωμένων κατά το ύψος των διπλών μετρήσεων που εκτιμήθηκαν από την Επιτροπή.

30 Επομένως, στη διάρκεια της διαδικασίας, τα στοιχεία που έχουν ανακοινώσει οι επιχειρηματίες στις αρμόδιες αρχές μπορούν να τροποποιηθούν επανειλημμένως προτού καθοριστεί ο συντελεστής μειώσεως, χωρίς οι τροποποιήσεις που επιφέρουν οι αρμόδιες αρχές ή η Επιτροπή να γνωστοποιηθούν στους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες.

31 Κατά συνέπεια, ο επιχειρηματίας δεν είναι σε θέση να καθορίσει βάσει είτε των αριθμών που ο ίδιος ανακοίνωσε στην εθνική αρμόδια αρχή είτε των διατάξεων του κανονισμού 3190/93 την ποσότητα αναφοράς επί της οποίας εφαρμόζεται ο συντελεστής μειώσεως.

32 Επομένως, κακώς το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο κανονισμός 3190/93 «πληροφορεί κάθε ενδιαφερόμενο επιχειρηματία ότι η ποσότητα μπανανών που αυτός δικαιούται να εισαγάγει στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσοστώσεως για το έτος 1994 μπορεί να προσδιοριστεί με την εφαρμογή ενός ομοιόμορφου συντελεστή μειώσεως στην ποσότητα αναφοράς του επιχειρηματία» και ότι ο εν λόγω κανονισμός είχε ως άμεσο και απευθείας αποτέλεσμα «ότι [παρείχε] τη δυνατότητα σε κάθε επιχειρηματία να προσδιορίσει την οριστική ποσότητα που θα του χορηγηθεί ατομικά, εφαρμόζοντας τον συντελεστή μειώσεως στην ποσότητα αναφοράς που του έχει ήδη απονεμηθεί».

33 Στη σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε αναλογία μεταξύ της καταστάσεως των Comafrica και Dole και της καταστάσεως της προσφεύγουσας στην προμνησθείσα υπόθεση Weddel κατά Επιτροπής και κατέληξε κατά συνέπεια, στη σκέψη 41, ότι ο κανονισμός 3190/93 έπρεπε να αναλυθεί ως δέσμη ατομικών αποφάσεων που απευθύνονται σε κάθε επιχειρηματία, πληροφορώντας τον, στην πραγματικότητα, για τις ακριβείς ποσότητες που θα δικαιούται να εισαγάγει το 1994.

34 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, με τη σκέψη 20 της προμνησθείσας αποφάσεως Weddel κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2806/87 της Επιτροπής, της 18ης Σεπτεμβρίου 1987, περί εκδόσεως πιστοποιητικών εισαγωγής για τα βόεια κρέατα εκλεκτής ποιότητας, νωπά, διατηρημένα με απλή ψύξη ή κατεψυγμένα (ΕΕ L 268, σ. 59), εκδόθηκε ενόψει ποσοτήτων βοείου κρέατος για τις οποίες είχαν κατατεθεί ατομικές αιτήσεις πιστοποιητικών εισαγωγής τις δέκα πρώτες ημέρες του Σεπτεμβρίου 1987.

35 Εκδίδοντας τον κανονισμό 2806/87, η Επιτροπή έκανε χρήση της δυνατότητας που προβλέπει το άρθρο 15, παράγραφος 6, στοιχείο δ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2377/80, της 4ης Σεπτεμβρίου 1980, περί ειδικών λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος των πιστοποιητικών εισαγωγής και εξαγωγής στον τομέα του βοείου κρέατος (ΕΕ ειδ. έκδ. 21/011, σ. 169), το οποίο προστέθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3578/82 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 1982 (ΕΕ L 373, σ. 59), και σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή αποφασίζει σε ποιο μέτρο μπορεί να δοθεί συνέχεια στις αιτήσεις εκδόσεως πιστοποιητικών και καθορίζει ενιαίο ποσοστό μειώσεως των ζητουμένων ποσοτήτων όταν οι ποσότητες για τις οποίες έχουν ζητηθεί πιστοποιητικά υπερβαίνουν τις διαθέσιμες ποσότητες.

36 Επομένως, όπως παρατήρησε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 53 των προτάσεών του, ο ρόλος των αρμοδίων αρχών των κρατών μελών περιοριζόταν στο να δώσουν συνέχεια στις αιτήσεις εκδόσεως πιστοποιητικών εισαγωγής προβαίνοντας, βάσει του κανονισμού της Επιτροπής, σ' έναν απλό πολλαπλασιασμό τον οποίο κάθε επιχειρηματίας ήταν σε θέση να κάνει και ο ίδιος.

37 Αντιθέτως, από τις σκέψεις 20 έως 31 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι οι επιχειρηματίες δεν είχαν λάβει ποσότητα αναφοράς πριν από την έκδοση του κανονισμού 3190/93 ούτε ήταν σε θέση να προσδιορίσουν την οριστική ποσότητα που θα δικαιούνταν να εισαγάγουν το 1994 επιχειρώντας απλό πολλαπλασιασμό μιας ποσότητας την οποία γνώριζαν με τον συντελεστή μειώσεως που καθορίστηκε με τον κανονισμό αυτόν.

38 Κακώς επίσης το Πρωτοδικείο, στηριζόμενο στην προμνησθείσα απόφαση Weddel κατά Επιτροπής, κατέληξε, με τη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο συμπέρασμα ότι ο κανονισμός 3190/93 έπρεπε να αναλυθεί ως δέσμη ατομικών αποφάσεων που απευθύνονται σε κάθε επιχειρηματία, πληροφορώντας τον, στην πραγματικότητα, για τις ακριβείς ποσότητες που θα δικαιούται να εισαγάγει το 1994.

39 Όσον αφορά τη νομολογία του Δικαστηρίου που επικαλούνται οι Comafrica και Dole προς στήριξη της επιχειρηματολογίας τους σύμφωνα με την οποία ο κανονισμός 3190/93 τις αφορά ατομικά, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η νομολογία αυτή, όπως παρατήρησε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 67 έως 71 των προτάσεών του, αναφέρεται σε καταστάσεις διαφορετικές από την επίδικη.

40 Τέλος, όσον αφορά τον ισχυρισμό των Comafrica και Dole ότι, σε περίπτωση που δεν θα τους αναγνωριζόταν το δικαίωμα να προσβάλουν τον κανονισμό 3190/93 ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεν θα διέθεταν κανένα αποτελεσματικό μέσο ένδικης προστασίας κατά μέτρων τα οποία θίγουν τα δικαιώματά τους, αρκεί να παρατηρηθεί, όπως επισημαίνει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 82 των προτάσεών του, ότι ένας επιχειρηματίας που θεωρεί ότι θίγονται τα δικαιώματά του,

όταν του χορηγείται η ποσότητα αναφοράς του, μπορεί να προσφύγει ενώπιον εθνικού δικαστηρίου κατά της πράξεως με την οποία οι αρμόδιες αρχές του εμπλεκομένου κράτους μέλους καθόρισαν, δυνάμει του άρθρου 6, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1442/93, την ποσότητα που του χορηγείται. Στο πλαίσιο μιας τέτοιας δίκης, τίποτε δεν εμποδίζει να αμφισβητηθεί το κύρος του κοινοτικού κανονισμού βάσει του οποίου εκδόθηκε η πράξη αυτή.

41 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί.

42 Σύμφωνα με το άρθρο 54, πρώτο εδάφιο, δεύτερη φράση, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς εφόσον αυτή είναι ώριμη προς εκδίκαση. Το Δικαστήριο κρίνει ότι στην υπό κρίση υπόθεση συντρέχει τέτοια περίπτωση.

43 Αρκεί, συναφώς, να διαπιστωθεί ότι η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησαν οι Comafrica και Dole κατά του κανονισμού 3190/93 πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

44 Κατά το άρθρο 122, τέταρτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, αν η αναίρεση που άσκησε κράτος μέλος ή όργανο που δεν παρενέβη στην ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκη γίνει δεκτή, το Δικαστήριο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα μεταξύ των διαδίκων ή να καταδικάσει τον νικήσαντα αναιρεσείοντα στην καταβολή προς τον ηττηθέντα αντίδικο των εξόδων στα οποία αναγκάστηκε να υποβληθεί εξαιτίας της αιτήσεως αναιρέσεως. Εν προκειμένω, πρέπει να οριστεί ότι κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

**1) Αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Δεκεμβρίου 1996 στην υπόθεση Τ-70/94, Comafrica και Dole Fresh Fruit Europe κατά Επιτροπής.**

**2) Απορρίπτει την προσφυγή ακυρώσεως των Comafrica SpA και Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. ως απαράδεκτη.**

**3) Κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά έξοδά του.**

Kapteyn Mancini Murray

Ragnemalm Ιωάννου

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 21 Ιανουαρίου 1999.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

P. J. G. Kapteyn